

را شکار می‌کنند.

۱- بعضی از کفشدوزک‌ها برای دفاع از خود مایع زردرنگ و بدبویی از مفصل پاهایشان ترشح می‌کنند که سمی است. شکارچیان هم به خاطر بوی بد این مایع و هم به خاطر رنگ آن که زرد است، فکر می‌کنند که کفشدوزک‌ها بیمار هستند و بنابراین از خوردنشان منصرف می‌شوند.

اگر بخواهید کفشدوزکی را به زور از روی گیاهی که رویش نشسته بردارید، شاید این مایع زرد را روی دستتان ببینید!

۲- بعضی از کفشدوزک‌ها هم موقع خطر، خودشان را به مردن می‌زنند و بی‌حرکت می‌مانند چون شکارچیان آن‌ها حشراتی که تکان نمی‌خورند و مرده‌اند را نمی‌خورند.

*نکته: کفشدوزک‌های قرمزتر و خوش‌رنگ و لعاب‌تر، سمی‌تر هستند و شکارچیان ترجیح می‌دهند قرمزترها را نخورند. رنگ کفشدوزک‌ها نشانه‌ی تغذیه‌شان هم هست. کفشدوزک‌های قرمزتر و خوش‌رنگ‌تر از کوچکی رژیم غذایی خوبی داشته‌اند. بنابراین انرژی بیشتری دارند تا برای دفاع از خود موادّ شیمیایی سمی تولید کنند.

● آیا همه‌ی کفشدوزک‌ها خال دارند؟

نه! بعضی از آن‌ها خال‌های گرد سیاه دارند و بعضی‌ها راه‌راه هستند. کفشدوزک‌هایی هم هستند که اصلاً هیچ لکه‌ای ندارند. رنگ این نوع

کفشدوزک‌ها معمولاً سیاه، خاکستری یا قهوه‌ای است. تعداد لکه‌های روی بدن آن‌ها نشانه‌ی سن و سالشان نیست، بلکه نشان‌دهنده‌ی این است که آن کفشدوزک از چه نوعی است.

● فایده‌ی آن‌ها برای محیط زیست

کفشدوزک‌ها آفت‌ها و شته‌های گیاهان را می‌خورند و برای کشاورزی بسیار مفیدند. آن‌ها بهترین دوست باغبان‌ها هستند.

● ضررهای آن‌ها برای محیط زیست

بعضی از انواع کفشدوزک‌ها، به جای حشرات، گیاهان را می‌خورند و به مزرعه‌های کشاورزی آسیب می‌زنند.

● آیا برای انسان خطرناکند؟

کفشدوزک‌ها نیش نمی‌زنند اما می‌توانند گاز بگیرند؛ ولی چون آرواره‌های کوچکی دارند، ممکن است دردی احساس نکنید و حتی متوجه نشوید که توسط یک کفشدوزک گاز گرفته شده‌اید! بعضی‌ها ممکن است دچار خارش یا حساسیت پوستی شوند.

همان‌طور که خودتان هم متوجه شدید، هیچ ارتباطی بین اسم کفشدوزک‌ها با کفش و کفشی وجود ندارد و آن‌ها کفش نمی‌دوزند. تلفظ این کلمه جور دیگری بوده و بعدها برای راحتی تلفظ به این شکل درآمده است.

